

Јуче је објављена вест да је отказан долазак представника владе Хрватске, *бранитељских удруга и бивших логораша*, који су намеравали да уз подршку председника Скупштине општине Зрењанин Александра Мартона у Стајићеву поставе спомен-плочу „на страдање вуковарских бранитеља, заточених у том српском *концентрационом логору*“.

У претходној реченици постоје најмање два проблематична места због којих је најављена посета из „суседне нам и пријатељске земље“ чиста провокација.

Прво, подршка председника СО Зрењанин овој акцији Хрвата је израз слагања са ставом хрватске политике да је Србија 1991. године извршила агресију на суверену државу Хрватску, тамо разарала градове, убијала људе и узимала ратне заробљенике које је одводила у концентрационе логоре које је организовала на својој територији. Ово је теза коју по инструкцијама стручњака за политички маркетинг заступа званична Хрватска још од почетка сукоба на просторима бивше СФРЈ и то сматрам за легитимно право те државе. Они по најбољим традицијама „седам офанзива“ граде мит о јунаштву хрватског народа и његове војске који су се одупрли великосрпском комунистичком агресору и под мудрим вођством визионара Туђмана и Шушка остварили „тисућљетни сан“ о хрватској држави. Наравно да хрватска политика има право да себе хрватској и светској јавности представља у најлепшем издању. Уосталом, за то постоји национални консензус и због тога том земљом исти ликови владају већ деветнаест година.

Проблем настаје када органиРепублике Србије из мени непознатог разлога прихватају као своје ставове званичне Хрватске о ратовима '91–95. године. А крајње је време да се овде схвати да то што је Александар Мартон функционер Чанкове ЛСВ не значи да он својим чињењем или нечињењем промовише политику те странке. Њему је у расподели изборног плена запало место у локалној самоуправи где ваљда прима плату од државе, па према томе треба да заступа интерес онога ко га плаћа а не интерес суседне државе. Да напоменем да стварно не знам да ли председник СО Зрењанин прима плату од државе Србије или од неког другог, што је у последње време модерно. Неки се јавним радом баве из потребе да мењају Србију, а иначе су финансијски збринути на другим местима, па се демагошки одричу плата које им следују из државног буџета (Ђелић, Ђилас...). Накнаде по основу чланства у управним одборима и друге „комбинације“ не помињу.

Овде је битно да онај ко се под било каквим околностима нађе на функцији у државном органу, док је на том месту мора заступати интерес државе. Своје. Не сећам се да сам прочитао да је неки државни орган код нас донео акт којим се званични ставови РХ о „домовинском рату“ прихватају као ставови Републике Србије. Због свега наведеног потребно је затражити одговорност државног службеника Александра Мартона.

Друго, до отказивања „посете“ Хрвата је дошло јер наводно полиција није сигурна да ли им може гарантовати безбедност?! У овој земљи полиција годинама уназад не може да гарантује безбедност ни сама себи јер не ради по закону, него по вољи политичара чији пулс ослушкују шефови полиције. То је и основни услов за успех и напредовање у служби. Да полиција свој посао ради како треба, са истим жаром би тражила убице Ранка Панића као што тражи убице Бриса Татона. Људски живот је људски живот, свеједно да ли је реч о племенитом Французу или о прогнанику из Лике. Наравно, од „другосрбијанских“ медија очекујем рафале критика зашто се полиција није потрудила да обезбеди скуп страних држављана у Србији који нема за циљ ништа друго него политичку провокацију. Али то је ваљда судбина свих бана демократија.

Истине ради, није наодмет поново рећи шта су „логори“ Стајићево и Бегејци. Дана 18. новембра 1991. године почела је предаја јединица тзв. Збора народне гарде и МУП-а СР Хрватске које су се одметнуле из система одбране СФРЈ и наметнуле се као „војска“ независне хрватске државе. Те исте јединице су од пролећа 1991. године у блокади држале касарну у Вуковару и учествовале у минирању кућа Вуковараца српске и југословенске народности. Као они који су вршили власт у граду (осим у касарни ЈНА) према чину и положају одговорни су за злочине које су људи из састава њихових јединица, као и припадници разних одметнутих група (Мерчеп, итд.) учинили до 18. новембра 1991. године. Они који се позивају на „младост демократије“ и непостојање инфраструктуре морали би да знају да оправдања за злочине нема јер нико их није терао да се побуне против СФРЈ која је имала инфраструктуру, па је највећи злочин из националистичких побуда од Другог светског рата до тада било убиство шест војника ЈНА које је починио Албанац Азиз Кељменди. За шест месеци „демократске“ власти у Вуковару је убијено и нестало више од 100 људи – Срба, Југословена и комуниста за које нико није позван на одговорност до данас. Међу хрватским сајтовима постоји и сајт enzurirano.com

који се бави ратним злочинима, корупцијом, претворбом и уопште криминалом, на коме постоји банер

Томислав Мерчеп

. Међутим, о том живописном лику се на том месту не може прочитати баш ништа јер је приступ забрањен.

Хрватски ветерани ипак неће доћи

Пише: Драгослав Павков
субота, 03 октобар 2009 18:37

Сви ти заробљеници су морали бити идентификовани, подвргнути тријажи и упућени даље ради утврђивања да ли је реч о злочинцима или обичним грађанима који су се стицајем околности нашли у неким оружаним формацијама. Они који су били раније експонирани упућивани су у затвор у Сремској Митровици где су чувани раздвојени од осуђених лица, а испитивали су их органи безбедности ЈНА. Они за које није било података да су учествовали у криминалним радњама осим учешћа у оружаној побуни, упућени су у сабирне центре Бегејци и Стајићево где су дочекали Милана Панића и размену „сви за све“. Није ми познато да је на та два места неко смртно страдао, а чисто сумњам да се Хрвати већ не би „очитовали“ да имају „спознаје“ о тако нечему. Само да се зна, Југославија је у размени учествовала са ратним заробљеницима, а хрватска страна је имала више „снајпериста“, „сурадника КОС-а“ и „великосрба“ него заробљених војника ЈНА и ТО.

Такође, чињеница је да је власт у Хрватској по узору на СУБНОР формирала ХВИДР-у која издаје потврде о учешћу у „домовинском рату“, на основу којих половина Хрватске прима борачке пензије, инвалиднине по разним основама, а најчешће по ПТСП-у (посттрауматски стресни поремећај који се добије тако што се толико уплашите четника да петнаест година после рата још увек малтретирате околину и за то вас та држава плаћа), уписује децу на факултете без пријемног испита тако да сад имају мањак лекара јер пола уписаних студената медицине не може да дипломира...

Због свега овога јасно ми је зашто се тамо форсира и одржава „њихова верзија“ рата, од тога сви имају краткорочну корист, или што би рекао један њихов генерал: „Тко је јамио – јамио...“. Али, ко и зашто код нас „фура“ њихову „истину“?